

По-рано афишитѣ на Съвременъ театръ нѣмаха нужда отъ такава уговорка....

Дава се първо представление „Огнйоветѣ на Св. Ивановата нощ“.

Самиятъ Съвременъ театръ не помни художественъ успѣхъ като постигнатия тая вечерь.

Режисюрътъ е въ особена възбуда.

Следъ свършване представление въ Славянска беседа той, събира цѣлата труппа на сцената и обявява, че следъ тази вечерната игра на *Маня Икономава* и *Манасъ Анастасовъ*, той ги признава за артисти — художници.

Втората вечерь върви „*Въ града*“, а третата вечерь — „*Грѣхъ*“.

Успѣхъ грамаденъ. Публиката очарована.

Това бѣха три вечери — една следъ друга — които дадоха всички основания на критиката да признае театра за „Художественъ“.

Това, уви, бѣше наговата и тая на *Маня Икономова*, провъзгласени за пръвъ пжтъ отъ строгия режисюръ за „артистка — художница“!. *Лебедна пѣсень*.

Следъ третото представление, въ 5 часа сутриньта на 8 мартъ 1908 г. „артиската—художница“ обля съ кръвъ възхищението на публиката, преди то да се появи още въ пресата.

Играе *Маня* три вечера подъ редъ голѣмитѣ и отговорни роли: „*Марице*“ въ „Огнйоветѣ на Св. Ивановата нощ“, „*Соня*“ въ „*Въ града*“ и „*Инка*“ въ „*Грѣхъ*“ — три роли съ великолѣпни художествени нюанси, но въ сжщото време роли, които издѣно потърсватъ нейното естество, което измжчено и доведено до пълно самоотрицаание, *крѣвно* протестира,

Не издържаха бѣлитѣ дробове на артистката —мжченица, която въ шестгодишенъ непосилень трудъ, и безъ почивка, изигра първи роли въ повече отъ хиляда представления, като не се смѣтатъ репетициитѣ.

И наистина, тия три представления бѣха лебедната пѣсень на артистката. Въ тѣхъ тя надмина очакванията и достигна зенита на саеото сценично